

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 745/2565

นาย ว.โจทก์ บริษัท ค. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 90, ป.พ.พ. มาตรา 1229, พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 มาตรา 33, ป.พ.พ. มาตรา 653, ป.รัชฎากร มาตรา 118, ป.พ.พ. มาตรา 407, ป.วิ.พ. มาตรา 94, ป.พ.พ. มาตรา 654, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ยื่นบัญชีระบุพยานอ้างสำเนาใบหุ้นกู้เป็นพยานหลักฐานและขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเรียกต้นฉบับใบหุ้นกู้จากจำเลยที่ 1 ซึ่งโจทก์อ้างว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ครอบครองเอกสาร ทั้งในชั้นพิจารณาโจทก์เบิกความยืนยันว่า โจทก์ได้รับเพียงสำเนาใบหุ้นกู้จากจำเลยที่ 1 พฤติการณ์น่าเชื่อว่า ต้นฉบับใบหุ้นกู้อยู่ในความครอบครองของจำเลยที่ 1 อันเป็นข้อยกเว้นที่โจทก์ไม่ต้องส่งสำเนาให้จำเลยที่ 1 ก่อนวันสืบพยานตาม ป.วิ.พ. มาตรา 90 วรรคสาม (2) การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 รับฟังสำเนาใบหุ้นกู้เป็นพยานหลักฐานชอบแล้ว การออกหุ้นกู้ต้องอยู่ในบังคับ ป.พ.พ. มาตรา 1229 และ พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ.2535 มาตรา 33 มาตรา 34 และมาตรา 65 กล่าวคือ ต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ การฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวเป็นความผิดและต้องได้รับโทษตาม มาตรา 268 การที่จำเลยที่ 1 ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นเหตุให้การออกหุ้นกู้ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่อาจใช้บังคับในฐานะหุ้นกู้ตามกฎหมายได้ก็ตาม แต่การที่จำเลยที่ 1 ได้รับเงินไปจากโจทก์ และมีกำหนดเวลาการชำระคืน ถือได้ว่า สำเนาใบหุ้นกุ่มีข้อความครบถ้วนเพียงพอให้รับฟังได้ว่า เป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงินที่เป็นหนังสือ ตาม ป.พ.พ. มาตรา 653 วรรคหนึ่ง ไม่อยู่ในบังคับที่ต้องปิดอากรแสตมป์ ตาม ป.รัชฎากร มาตรา 118 ศาลย่อมมีอำนาจรับฟังสำเนาใบหุ้นกู้เป็นพยานหลักฐานได้ ไม่เป็นการสืบพยานบุคคลเปลี่ยนแปลงพยานเอกสาร เมื่อฟังได้ว่าสำเนาใบหุ้นกู้เป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงิน ซึ่งจำเลยที่ 1 ตกลงให้ผลตอบแทนร้อยละ 2 ต่อเดือน เป็นการให้ดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละ 15 ต่อปี อันเป็นการฝ่าฝืน มาตรา 654 ตกเป็นโมฆะ โจทก์จึงมีสิทธิติดดอกเบี้ยได้เพียงร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันครบกำหนดชำระหนี้เป็นต้นไป ส่วนผลตอบแทนหรือดอกเบี้ยที่ได้ชำระแก่โจทก์แล้ว จำเลยที่ 1 เป็นผู้กำหนดขึ้นเอง จึงเป็นการชำระหนี้โดยรู้ถือว่าตนไม่มีความผูกพันที่จะต้องชำระตาม ป.พ.พ. มาตรา 407 จำเลยที่ 1 ไม่อาจขอให้นำเงินที่ชำระไปดังกล่าวมาหักกลบกับต้นเงินที่จำเลยที่ 1 ต้องชำระแก่โจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน 2,585,477.60 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 2,000,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 3 ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 2,200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 2,000,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ 26 พฤษภาคม 2558 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่าง

โจทก์กับจำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้เป็นพับ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ ภาค 5 พิพากษายืน ให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ 10,000 บาท แทนโจทก์ จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการสวนสัตว์สาธารณะ มีจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อแรกว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบชำระเงินกู้ให้แก่โจทก์หรือไม่ โจทก์อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นสามีภริยากัน ส่วนโจทก์เป็นเพื่อนกับจำเลยที่ 3 เมื่อประมาณปี 2556 กิจการของจำเลยที่ 1 ประสบปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงิน จำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงชักชวนให้โจทก์ร่วมลงทุนในลักษณะซื้อหุ้นกู้ของจำเลยที่ 1 กำหนดระยะเวลาไถ่ถอน 2 ปี โดยเสนอเงินปันผลในอัตราร้อยละ 2 ต่อเดือน โจทก์ตกลงร่วมลงทุนตามคำชักชวน วันที่ 24 เมษายน 2556 โจทก์โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยที่ 1 จำนวน 2,000,000 บาท และจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 2 ออกใบหุ้นกู้ตามจำนวนเงินดังกล่าวให้แก่โจทก์ โดยโจทก์มีสำเนาชุดฝากเงินสดพร้อมใบเสร็จรับเงิน และสำเนาบันทึกรายการโอนเงิน ซึ่งปรากฏข้อความว่ามีการโอนเงินดังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 1 และมีสำเนาใบหุ้นกู้เอกสาร ซึ่งปรากฏข้อความอันเป็นสาระสำคัญระบุว่า เป็นหุ้นกู้ชนิดระบุชื่อผู้ถือของจำเลยที่ 1 ครบกำหนดไถ่ถอน 2 ปี โจทก์เป็นผู้ถือหุ้นกู้ วันที่ออกหุ้นกู้ 25 เมษายน 2556 มูลค่าหุ้น 2,000,000 บาท รับประกันเงินปันผล ส่วนแบ่งรายได้จากการประกอบการคงที่ในอัตราร้อยละ 2 ต่อเดือน ชำระทุกวันที่ 25 ของทุกเดือน เริ่มชำระงวดแรกวันที่ 25 มิถุนายน 2556 มีชื่อพร้อมลายมือชื่อโจทก์ที่ระบุว่า เป็นผู้ถือหุ้น กับลายมือชื่อที่ระบุว่า เป็นลายมือชื่อจำเลยที่ 2 พร้อมประทับตราสำคัญของจำเลยที่ 1 เป็นพยานหลักฐานสนับสนุนสอดคล้องตรงกับคำเบิกความของโจทก์ ส่วนที่จำเลยที่ 1 นำสืบอ้างว่าไม่ได้รับเงินจากโจทก์ และจำเลยที่ 2 ไม่ได้ลงลายมือชื่อในใบหุ้นกู้นั้น จำเลยที่ 1 มีนายวิฑูรย์ ทนายจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นพยานเพียงปากเดียวเบิกความว่า พยานสอบถามจำเลยที่ 2 แล้วได้ความว่า จำเลยที่ 2 ไม่ได้ลงลายมือชื่อในใบหุ้นกู้ดังกล่าว โดยจำเลยที่ 2 ไม่ได้มาเบิกความเป็นพยานหักล้างข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบ ทั้งพยานเองก็ไม่ทราบด้วยว่าจำเลยที่ 1 ยังใช้บัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 1 ตามที่โจทก์กล่าวอ้างอยู่หรือไม่ มิได้นำสืบปฏิเสธว่า บัญชีเงินฝากที่โจทก์โอนเงินให้ นั้นไม่ใช่บัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 1 คำเบิกความของนายวิฑูรย์จึงเป็นเพียงคำเบิกความลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง นอกจากนี้ ยังได้ความจากคำเบิกความของโจทก์โดยจำเลยที่ 1 ไม่ได้นำสืบพยานหักล้างเป็นอย่างอื่นว่า จำเลยที่ 1 โอนเงินปันผลตามข้อตกลงให้โจทก์ตั้งแต่วันที่ มิถุนายน 2556 จนถึงเดือนธันวาคม 2557 อันแสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 1 ยอมตนเข้าผูกพันตามข้อตกลงที่มีต่อโจทก์ตลอดมา ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ศาลไม่อาจรับฟังสำเนาใบหุ้นกู้ เป็นพยานหลักฐาน เนื่องจากโจทก์ไม่ได้ส่งสำเนาให้แก่จำเลยที่ 1 ก่อนวันสืบพยาน อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 90 นั้น เห็นว่า โจทก์ยื่นบัญชีระบุพยานอ้างสำเนาใบหุ้นกู้เป็นพยานหลักฐาน และขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งเรียกต้นฉบับใบหุ้นกู้จากจำเลยที่ 1 ซึ่งโจทก์อ้างว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ครอบครองเอกสาร ทั้งในชั้นพิจารณาโจทก์ก็เบิกความยืนยันว่า โจทก์ได้รับเพียงสำเนาใบหุ้นกู้จากจำเลยที่ 1 โดยมีนายวุฒินันท์ เป็นพยานเบิกความสนับสนุนว่า พยานเป็นเพื่อนกับโจทก์และจำเลยที่ 3 และพยานได้ร่วมลงทุนกับจำเลยที่ 1 ในทำนองเดียวกันนี้ด้วย โจทก์ฝากให้พยานรับใบหุ้นกู้แทน แต่จำเลยที่ 3 เพียงถ่ายสำเนาใบหุ้นกู้ทั้งของโจทก์และของพยานให้เท่านั้น ตามพฤติการณ์น่าจะเชื่อว่า ต้นฉบับใบหุ้นกู้อยู่ในความครอบครองของจำเลยที่ 1

อันเป็นข้อยกเว้นที่โจทก์ไม่ต้องส่งสำเนาให้แก่จำเลยที่ 1 ก่อนวันสืบพยานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 90 วรรคสาม (2) การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 รับฟังสำเนาใบหุ้นกู้ เป็นพยานหลักฐาน จึงมิใช่เป็นเรื่องนอกฟ้องนอกประเด็นดังที่จำเลยที่ 1 กล่าวอ้างมาในฎีกา อย่างไรก็ดี จำเลยที่ 1 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด การออกหุ้นกู้ต้องอยู่ในบังคับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1229 และพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535 มาตรา 33, มาตรา 34 และมาตรา 65 กล่าวคือ ต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ โดยจะเสนอขายหุ้นกู้ได้ต่อเมื่อได้ยื่นแบบแสดงรายการข้อมูลการเสนอขายหุ้นกู้และร่างหนังสือชี้ชวนต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ และแบบเสนอรายการข้อมูลการเสนอขายและร่างหนังสือชี้ชวนดังกล่าวมีผลใช้บังคับแล้ว การฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวเป็นความผิดและต้องรับโทษตามมาตรา 268 แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ปฏิบัติตามบทกฎหมายดังกล่าว อันเป็นเหตุให้หุ้นกู้ที่ออกโดยจำเลยที่ 1 เป็นการไม่ชอบและไม่อาจใช้บังคับในฐานะเป็นหุ้นกู้ตามกฎหมายได้ก็ตาม แต่ข้อความตามที่ระบุใน มีสาระสำคัญว่า จำเลยที่ 1 ได้รับเงินไปจากโจทก์ 2,000,000 บาท และจะชำระคืนภายในวันที่ 25 เมษายน 2558 อันถือได้ว่ามีข้อความครบถ้วนเพียงพอให้รับฟังได้ว่า เป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเป็นหนังสือตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 653 วรรคหนึ่ง ซึ่งไม่อยู่ในบังคับที่ต้องปิดอากรแสตมป์ ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 118 ศาลย่อมรับฟังสำเนาใบหุ้นกู้ เป็นพยานหลักฐานได้ ทั้งไม่เป็นกรณีโจทก์นำสืบพยานบุคคลเพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอกสารอันเป็นการต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94 วรรคหนึ่ง (ข) พยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 ที่มีเพียงคำเบิกความลอย ๆ ของนายวิฑูรย์ซึ่งไม่มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวข้องโดยตรงในการบริหารจัดการของจำเลยที่ 1 มีน้ำหนักน้อยกว่าพยานหลักฐานโจทก์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินไปจากโจทก์ 2,000,000 บาท และตกลงจะชำระคืนในวันที่ 25 เมษายน 2558 เมื่อครบกำหนดตามสัญญาแล้ว จำเลยที่ 1 จึงต้องชำระเงินจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยมานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อต่อไปว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบโจทก์เพียงใด เห็นว่า จำเลยที่ 1 ออกหุ้นกู้โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย โจทก์จึงไม่อาจอ้างสำเนาใบหุ้นกู้ มาบังคับในฐานะเป็นหุ้นกู้ได้ คงรับฟังเป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงินได้เท่านั้น แต่ข้อตกลงในการออกหุ้นกู้ที่ว่า จำเลยที่ 1 ตกลงจะให้ประโยชน์ตอบแทนเป็นเงินปันผลในอัตราร้อยละ 2 ต่อเดือน มีลักษณะเป็นข้อตกลงให้ดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ซึ่งฝ่าฝืนต่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 654 และพระราชบัญญัติห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ. 2475 ที่ใช้บังคับในขณะนั้น จึงตกเป็นโมฆะ โจทก์คงมีสิทธิคิดดอกเบี้ยจากจำเลยที่ 1 เพียงอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันครบกำหนดชำระหนี้เป็นต้นไป ไม่อาจบังคับให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบผลตอบแทนอัตราร้อยละ 2 ต่อเดือน ตามข้อตกลงได้ ส่วนที่ได้ความจากโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 ได้จ่ายเงินปันผลตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2556 ถึงเดือนธันวาคม 2557 รวม 19 เดือน เป็นเงิน 760,000 บาท แก่โจทก์แล้วนั้น เห็นว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 ประสงค์จะก่อนิติสัมพันธ์กันในฐานะผู้ถือหุ้นกู้และผู้ออกหุ้นกู้ ซึ่งจำเลยที่ 1 ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามบทกฎหมายในเรื่องการออกหุ้นกู้อันเป็นความรับผิดชอบและอยู่ในความรู้เห็นของจำเลยที่ 1 เพียงฝ่ายเดียว และไม่ปรากฏว่าโจทก์ซึ่งลงทุนในฐานะผู้ถือหุ้นกู้กระทำโดยไม่สุจริต แม้ผลตอบแทนที่จำเลยที่ 1 ชำระแก่โจทก์จะถือเป็นดอกเบี้ยเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดและตกเป็นโมฆะก็ตาม แต่จำเลยที่ 1 เป็นผู้กำหนดผลตอบแทนเองถือว่าจำเลยที่ 1 กระทำการตามอำเภอใจ

เหมือนหนึ่งว่าเพื่อชำระหนี้โดยรู้ยู่่ว่าตนไม่มีความผูกพันที่จะต้องชำระตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 407 จำเลยที่ 1 จึงไม่อาจเรียกร้องคืนด้วยการนำมาคิด
หักกลับกับต้นเงินกู้ยืมที่จำเลยที่ 1 ต้องชำระแก่โจทก์ได้ ดังนั้น จำเลยที่ 1 จึงต้องชำระเงิน
2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 26 เมษายน 2558 เป็นต้นไป
โดยไม่ต้องรับผิดในเงินผลประโยชน์ตอบแทนอีก 200,000 บาท แก่โจทก์ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5
พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน ฎีกาข้อ
อื่นของจำเลยที่ 1 ไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษา อนึ่ง ระหว่างพิจารณา
ของศาลฎีกา มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564
ประกาศใช้บังคับ โดยมาตรา 3 มาตรา 4 และมาตรา 7 ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยเป็นผลให้โจทก์มี
สิทธิคิดดอกเบี้ยผิดนัดตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ซึ่งเป็นวันที่พระราชกำหนดนี้มีผลใช้บังคับ ได้
เพียงอัตราร้อยละ 5 ต่อปี เว้นแต่โจทก์อาจเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอัน
ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งให้ปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยนี้ได้ตามที่กระทรวงการคลังกำหนดโดยตราเป็น
พระราชกฤษฎีกา เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์มีเหตุอื่นอันชอบด้วยกฎหมายในอันที่จะมีสิทธิเรียก
ดอกเบี้ยในอัตราสูงกว่านี้ จึงต้องกำหนดให้เป็นไปตามบทกฎหมายที่แก้ไขใหม่ ปัญหานี้เป็น
ข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1
ชำระเงิน 2,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 26 เมษายน 2558
ถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 จนกว่าจะ
ชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ ดอกเบี้ยนับตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ให้ปรับเปลี่ยนตามอัตราที่
กระทรวงการคลังกำหนดในภายหลัง แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามที่โจทก์มีคำขอ
นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าทนายความชั้น
ฎีกา 10,000 บาท แทนโจทก์

องค์คณะ

สุทิน นาคพงศ์ · ชูชัย วิริยะสุนทรวงศ์ · นิพนธ์ พิทยพาณิชย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/745/2565>